

JACK FERNLEY

AMERICA
ÜBER ALLES

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI

BERLIN, GERMANIA, 26 aprilie 1945..... 7

PARTEA A DOUA

BUCKINGHAM, PENNSYLVANIA, 20 decembrie 1776..... 31

PARTEA A TREIA

MORRIS TOWN, PENNSYLVANIA, 4 martie 1777..... 181

PARTEA A PATRA

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA, 5 august 1777 229

Mulțumiri 345

biblioteca rao

FICȚIUNE ADULȚI

Mitch Albom	<i>Măsura timpului</i>
Pierre Assouline	<i>Portretul</i>
Camille Aubray	<i>Cina cu Picasso</i>
David Baldacci	<i>Lovitura de grătie</i> (seria <i>Vega Jane</i> vol. 1) • <i>Tărâmul celor cinci cercuri</i> (seria <i>Vega Jane</i> vol. 2) • <i>Un simplu geniu</i> • <i>Rece ca piatra</i> • <i>Ziua zero</i>
Angela Becerra	<i>Penultimul vis</i>
Ana Bell	<i>Lista de dorințe</i>
Mark Benecke	<i>Pe urmele crimelor</i>
Steve Berry	<i>Afacerea Columb</i> • <i>Enigma reginei</i> • <i>Secretul marelui sigiliu</i> • <i>Taina președintelui</i> • <i>Tezaurul Împăratului</i>
Samuel Bjork	<i>Călătoresc singură</i>
Chris Bohjalian	<i>Închideți ochii, luați-vă de mâna</i>
Serena Burdick	<i>O fată în amurg</i>
John Burnham Schwartz	<i>Împărateasa</i> • <i>O singură clipă</i>
Jessie Burton	<i>Miniatirista</i>
Mireille Calmel	<i>Cântul vrăjitoarelor</i> vol. 1 și 2
Carol Cassella	<i>Oxigen</i>
Emma Cline	<i>Fetele</i>
Sarah Cohen-Scali	<i>Max</i>
Michael Connelly	<i>Chipul dur al despărțirii</i> (seria <i>Harry Bosch</i>) • <i>Până la capăt</i> (seria <i>Mickey Haller</i>) • <i>Verdictul</i> • <i>Avocatul din limuzină</i> • <i>Jocul de domino</i> • <i>Adevărul din umbră</i>
John Connolly	<i>Răzbunătorii</i>
Michael Cox	<i>Sensul noptii</i>
Blacke Crouch	<i>Materia întunecată</i>
Clive Cussler	<i>Gheăta de foc</i> • <i>Moarte în Arctica</i> • <i>Sabotorul</i> • <i>Urmărirea</i>
Clive Cussler și Dirk Cussler	<i>Săgeata lui Poseidon</i> (seria <i>Dirk Pitt</i>) • <i>Zorii semilunii</i> (seria <i>Dirk Pitt</i>)
Manuel DeLope	<i>Perlele călătoare</i>
Nelson DeMille	<i>Coasta de Aur</i> • <i>Întoarcerea la Coasta de Aur</i>
Karen Dionne	<i>Evasarea din mlaștină</i>
Val Emmich	<i>Nu uita să-ți amintești</i>
Joseph Finder	<i>Omul companiei</i>
Adam Foulds	<i>Labirintul însuflarei</i>
Gyle Forman	<i>Fără mine</i>
Ülla Frohling	<i>Flința din oglindă</i>

UNU

A doua rundă de foc antiaerian le fu aproape fatală.

Prima rundă trecuse lejer pe lângă aripa stângă, dar a doua lovi partea de jos a carlingii avionului Fieseler Fi 156 Storch. Runda de gloanțe care pătrundeau prin blindaj tăie prin flancul aparatului, nimerindu-l pe Robert Ritter von Greim în piciorul drept, împroșcându-l cu șrapnel fierbinte. Acesta strigă, dând drumul fără să vrea la manșă și încercând cu frenzie să stingă metalul arzând care trecuse prin cizma de piele și îi ardea piciorul și gamba.

Hanna Reitsch își dădu imediat seama de pericol.

Își desfăcu centura din scaunul de ejection, se aplecă peste von Greim și controlă avionul.

Acesta deja era înclinat cu disperare spre dreapta, spre sol, încât în câteva secunde avea să se prăbușească pe străzile din Wilmersdorf de sub ei.

Folosindu-și toată puterea, scoase Fieselerul din picajul brusc, îndreptându-l spre nord-est și evitând ruinele în flăcări care se întindeau până la marginea Grunewaldului. Se afla la mai puțin de un kilometru de Heerstrasse. După pădure fură asaltați cu și mai multe focuri de la sol, gloanțele ricoșând de fuselaj. În față văzu linia Heerstrasse și viră spre dreapta ca să o urmeze, lăsând în urmă focul inamic.

Von Greim se ridică să recapete controlul, dar fără să se uite la el, ea se răsti:

Mă descurc, Robert. Apoi, mai încet: Lasă-te pe spate și bucură-te de drum.

Mormăind, el se lăsă la loc pe scaun.

Pe măsură ce strada înainta spre Siegessaule, văzu întinderea deschisă a Tiergartenului spre stânga. Primăvara era cea mai bună perioadă pentru Tiergarten, coroanele copacilor adăposteau monumentele de marmură și îndrăgostiți ascunși, pâraiele în care puii de lebădă și de rață se scăldau pentru prima oară, straturile bogate de flori care se trezeau la viață – dar nu și în acest an. Acei copaci odată magnifici fuseseră reduși la cioturi urâte, carbonizate de luni întregi de bombardamente și atacuri. Statui, poduri, toate zăceau în ruină, pâraiele și straturile de flori poluate și murdare, lebedele și gâștele de mult mâncate de un oraș infometat, tinerii îndrăgostiți separați de război și moarte.

Hanna se îndrepta spre axa est-vest, unde Unter den Linden se intersecta cu Friedrichstrasse, Reichstagul se vedea spre stânga, iar în fața sa, Poarta Brandenburg. Ridică ușor manșa, îndreptă avionul și apoi apăsa în jos controalele, pregătindu-se de aterizare. Avionul se clătină puțin. Știa că făcea totul puțin prea repede, dar nu avea încotro. Avea un spațiu limitat de aterizare și nicio șansă să se ridice și să mai încerce o dată. Reitsch se străduia să facă totul perfect.

Hanna se lăsă pe spătarul scaunului și împinse în jos manșa. Roțile Fieselerului atinseră pământul, sărind imediat în sus. Cu mare efort, apăsa din nou manșa. De data asta avionul atinse solul și rămase acolo. Unter den Linden era plin de moloz și roțile avionului aruncără în aer pietre și cărămizi. Frână puternic, dar capacitatea ei de a controla aterizarea dispără când roata dreaptă se lovi de o bucată mare de beton. Roata se sparse. Imediat Fieselerul o luă spre dreapta și șasiul începu să se frece de drum, scânteile zburând peste tot.

Avionul începu să se învârtă larg, iar Reitsch îl lăsă. Acum nu mai putea controla Fieselerul. Inerția împingea avionul spre un post

de santinelă consolidat. Aripa dreaptă spulberă cabina santinelei înainte să se desprindă complet. Acum avionul se înclină spre stânga, aripa rămasă proiectând un nor de noroi și pietre, iluminat de scânteie în timp ce se târâia de pământ. Prin fereastra murdară Reitsch văzu cum Poarta Brandenburg se aprobia din ce în ce mai mult, până când în final botul se lovi de zidărie. Se zdrobi, un acordeon de metal, dar chiar când se gândi că o să-i înghită cu totul pe ea și pe von Greim, se opri locului.

Se auzi un geamăt jos de la companionul ei și o șoaptă slabă:

– Și de aceea, draga mea, nu vei fi niciodată în Luftwaffe.

*

Cei trei băieți priviseră cum avionul picase din cer în tranșeele lor de la marginea Tiergartenului. După însemn își dădură seama că era unul de-al lor, dar când se apropiară de resturile fumegânde, fură surprinși să vadă o femeie ieșind din carlingă.

– Este Hanna Reitsch, strigă băiatul cel mare.
 – Cine? întrebă unul dintre ceilalți în timp ce alergau spre epavă.
 – Cea mai bună femeie pilot din Reich. Dumneata ești, nu-i aşa, Frau Reitsch?

Ea îl măsură din priviri. Nu avea mai mult de treisprezece ani, iar ceilalți doi păreau chiar și mai tineri. Purtau haine de stradă, murdările de luni de zile de bombardamente aeriene, o banderolă pe braț, cu svastica fiind singurul însemn de uniformă. Deci aceștia erau ultimii apărători ai Berlinului, băieți care ar fi trebuit să fie la școală. Volkssturmul în toată gloria sa.

– Chiar eu, bine ochit. Băieți, am nevoie de ajutorul vostru. Generalul a fost rănit. Hai, să nu pierdem vremea, am nevoie de ajutorul vostru aici.

Băieții alergară spre avion și se străduiră din răsputeri să îl scoată pe von Greim din Fieseler.

– Te-am văzut când ai zburat cu acel Fa-61 în Deutschlandhalle, în treizeci și opt, tata m-a dus, spuse băiatul cel mare.

Von Greim tresări de durere când ea desfăcu ce mai rămăsese din cizmă, mare parte din piele fiind arsă. Avea piciorul grav ars, aproape carbonizat pe alocuri.

– Și tata a fost pilot, în Luftwaffe. Englezii l-au omorât. N-am mai văzut pe nimeni aterizând cu un avion pe Unter, nu-i aşa, băieți? Dumneata l-a aterizat, Frau Reitsch?

Ea încuviință.

– Poți merge? îl întrebă pe von Greim.

– Eu... a, sunt doar niște mici arsuri, o să fiu bine, spuse el și apoi lăsa piciorul înnegrit pe sol. Aaah!

Strigătul fu involuntar – la fel și când se îndoia la mijloc și căzu spre sol, oprit de brațele întinse ale lui Reitsch.

– Nu sunt doar arsuri. E șrapnel acolo. Trebuie să-l scoatem.

Înainte să pierzi piciorul. Nu, nu poți să mergi.

– Atunci o să mă târasc până la Cancelarie.

Reitsch se întoarse spre băieți.

– Voi... sunteți membri în Volkssturm, da.

– Da, Frau Reitsch, grupul Volkssturm Mitte. Suntem aici ca să apărăm Reichstagul de barbarii comuniști. Vom lupta până la moarte! spuse băiatul cel mare.

– Până la moarte! răspunseră ceilalți doi în cor.

– Cu ce?

Se uitară unul la altul.

– Cu orice ne cade în mâna! strigă din nou cel mare, iar ceilalți doi aclamară.

– Așa, bravo. Reichul va triumfa dacă toată lumea are atitudinea voastră. Cum vă cheamă?

– Karl, Karl Dahrendorf. Iar acesta este Wilf, vărul meu, și prietenul nostru Paul. Mergeți la Cancelarie să îl vedeți pe Führer?

Reitsch se uită la von Greim și răspunse:

– Da. Führerul a trimis o telegramă în care ne cere să venim să-l vedem și – după cum știți – trebuie să ne supunem întotdeauna Führerului.

– Heil Hitler! spuse Wilf, ridicând brațul.

– Heil Hitler, răspunse von Greim, un zâmbet subțire își indu-se pe buze, care îl dureau. Zâmbetul fu întrerupt de explozia unei bombe pe o stradă apropiată. Reitsch observă că niciunul dintre băieți nu tresări, cu atât mai puțin acordă atenție exploziei.

– Băieți, trebuie să ajungem la Cancelarie cât de repede posibil, dar trebuie să-l ajutăm pe general, nu poate să meargă.

– Avem o mașină, spuse Karl cu mândrie. Am capturat-o ieri.

– Ati capturat-o?

Paul vorbi.

– A fost recompensa noastră.

– Recompensa voastră?

– Da, recompensa noastră pentru că am spus Feldjandarmeriei despre Genscher, fiul băcanului. Era un dezertor și tatăl lui încerca să-l protejeze. Ne-au dat Volkswagenul.

– Unde este acest Volkswagen?

– În fața magazinului său.

Reitsch și von Greim schimbară un zâmbet.

– Și acesta unde este?

– O, chiar lângă Friedrichstrasse. Haide, te duc acolo.

– Nu voi lipsi mult, ii spuse ea lui von Greim.

– Nu-ți face griji, Paul și Wilf mă vor apăra, spuse el zâmbind.

Reitsch și Karl porniră pe strada bombardată. Acum lumina scădea. Trebuie să fie cam șapte și jumătate, se gândi ea. Pentru prima oară putea să vadă Berlinul aşa cum era, un oraș asediat. Ultima oară fusese acolo în urmă cu puțin peste un an, chiar după bombardamentele teribile din martie 1944. Apoi se gândise că orașul nu mai putea rezista prea mult, dar bombele continuă să cadă timp de un an, noapte după noapte de devastare, cu puține pauze. Iar apoi,

ultima lună adusese o rundă proaspătă de anihilare. Nimic nu fusese cruce, se părea. Dar nu o impresionară clădirile fantomatice, pe jumătate distruse, ci aerul acru, plin de fum, negru. Pe măsură ce alergară pe străzi, sărind peste grămezi de resturi de clădiri prăbușite și de case de mult pierdute, își dădu seama că gustul constant din gură era cauzat de praful de zidărie din aer. Era ca și cum clădirile se dizolvau în atmosferă, luând cu ele viața orașului, fără să lase nimic în urmă în curând în afară de amintiri și fantome. Cădere unui proiectil îi întrerupse nepoliticos reveria.

– Or să vină din nou în curând, strigă Karl. Mai întâi trimitem rachete Katyușa, apoi vin obuzele adevărate. Dar acum nu sunt avioane. Nu pentru încă cinci nopți. Pentru că britanicii și americanii lasă rușii să intre. Lașii. Stai să ii vedem aici, pe străzile noastre. Uite, iată-l.

Băiatul arătă spre un Volkswagen gri parcat. Printre moloz și distrugere, era ciudat de intact, stratul subțire de praf îl acoperea ca o hârtie de împachetat cadouri. Era parcat în fața băcăniei, care avea ferestrele sparte, rafturile goale. Fusese jefuit. Afară, de pe un felinar, atârnau două cadavre, la doar câteva zeci de centimetri de sol. De gâtul unuia atârna un semn scris în grabă: „Wer kämpft, kann sterben. Wer sein Vaterland verrät, muss sterben. WIR MUSSTEN STERBEN.“: „Oricine luptă poate mori. Oricine trădează patria trebuie să moară. Noi a trebuit să murim!“

– Familia Gensher, spuse băiatul fără emoție. Uite, cheile sunt încă aici!

– Atunci am face bine să mergem la plimbare, răspunse ea, fără să îi privească pe Genscheri prea mult.

Parcurseră cu mașina un drum de câteva minute până la von Greim. Îl puseră pe general pe locul din față al pasagerului, cei trei băieți se îngheșuiră în spate, iar Reitsch conduse. Obuzele începură să cadă intermitent în număr mare, iar drumurile erau presărate cu de toate, de la zidărie căzută la mașini răsturnate, dar nu le

luă mult să conducă de la locul prăbușirii la Cancelaria Reichului de pe Vossstrasse.

– Generale, ne vei prezenta Führerului? întrebă Paul.

– Führerul este mereu ocupat, nu are timp pentru amabilități. Are de organizat armata, marina, Luftwaffe, apărarea Reichului. Nu cred că altcineva ar putea să gestioneze o asemenea responsabilitate, răsunse von Greim.

– Aș, generale. Sunt sigură că Führerul va fi prea onorat să cunoască asemenea bravi apărători ai Berlinului precum acești băieți.

– Se spune că generalul Wenck și A Douăsprezece Armată sunt la nu mai mult de o zi distanță de a trece de ruși și apoi îi vom alunga definitiv pe porcii de comuniști, spuse din nou Paul.

Reitsch privi drept înainte. Von Greim ezită.

– Este un mare general și A Douăsprezece Armată este una dintre cele mai bune armate ale noastre... dacă cineva o poate face, acesta este generalul Wenck. Führerul ne spune că va fi aici în curând, aşa că trebuie să credem că aşa va fi.

Reitsch opri brusc mașina la stânga unui tun bine apărat din fața ușilor mari de alamă ale Cancelariei. Ea deschise portiera și strigă la cei patru soldați din post:

– Heil Hitler! Sunt Hanna Reitsch, deținătoarea Crucii de Fier Clasa Întâi. Sunt aici cu Generaloberst Ritter von Greim, care a permis ordine de la Führerul însuși să vină la o conferință urgentă. Generaloberstul este rănit. Am nevoie să veniți repede să îl ajutați să ajungă în Cancelarie!

Soldații se uită unul la celălalt, confuzi. Aveau ordine stricte să nu își abandoneze postul, dar tonul insistent al femeii îi intimidă.

– Ce mai așteptați? Haideți! strigă ea, dându-se jos din mașină.

Acum bărbații alergară în față și îl ridică pe von Greim, ducându-l repede de la mașină în Cancelarie, urmați de Reitsch. Când deschise ușile, Reitsch se opri. Karl, Wilf și Paul stăteau lângă Volkswagen, muți.

– Hei, băieți, credeam că vreți să îl cunoașteți pe Führer, ce mai așteptați?

Văzu zâmbetele apărând pe chipurile băieților, dar placerea ei fu tulburată de un sunet jos, ca un bâzâit. Știa ce era. Se aruncă la pământ înainte să lovească obuzul. Se auzi un torrent de zgomot, iar apoi praful și betonul formară un nor greu, resturi mici din pavajul stradal căzând pe lângă trupul ei, o ploaie crudă. Se ridică încet. Volkswagenul dispăruse, înlocuit de un crater lat de cinci metri.

Era ca și când Karl, Wilf și Paul nu existaseră niciodată.

DOI

– Dragă Generaloberst, Hanna!

Erau în camera medicală a lui Ludwig Stumpfegger, adânc, în buncărul de sub Cancelarie. Von Greim era întins pe un pat de pânză, piciorul lui fusese tratat de chirurg, iar analgezicele ii aduseseră alinare. Ușa se deschise și în cadrul ei apăru silueta eminentă și impunătoare a Magdalenei Goebbels. O îmbrățișă cu căldură pe Reitsch.

– Magdalena, ce mai faci? Copiii sunt cu tine și Joseph?

– Da, dragă Hanna. Sunt mândria Reichului. Suportă totul atât de bine, înțeleg sacrificiile care trebuie făcute. Dacă restul națiunii ar fi la fel de îndrăzneață și de curajoasă, nu am fi în situația astă groaznică. Lași, lași peste tot, acei bătrâni prusaci din armată l-au trădat pe Führer. Sunt trădători – vocea ei coborî într-un registru mai încet – chiar și aici, în buncăr. Unii dintre ei au început deja să fugă. Nu l-am mai văzut pe Fegelein de două zile.

– Probabil se adăpostește cu una dintre curvele lui în locul acela pe care îl are la Charlottenburg, contribui von Greim.

– Generaloberst, am auzit că ați fost rănit. Sunteți mereu atât de cutezător, de curajos. Venind aici, i-ați înveselit pe toți. Führerul va fi foarte bucuros. Dar piciorul dumitale?

– Ah, nu e nimic, răspunse el, referindu-se la talpa și piciorul bandajat. Zgârieturi, draga mea, simple zgârieturi. Herr Stumpfegger și asistentele sale s-au ocupat. Ar trebui să-i mulțumești Hannei că suntem aici, ea a aterizat avionul.

— Serios? Tu l-ai aterizat? Hanna, trebuie să îmi spui totul, iar copiii vor fi atât de entuziasmați să te revadă.

Dintr-o dată se auzi agitație dincolo de ușă. Aceasta se deschise din nou și după un moment pe ea apăruse o siluetă mică, parcă intrată la apă. Dură o secundă până ca atât von Greim, cât și Reitsch să îl recunoască pe cel din fața lor.

— Mein Führer, spuse generalul, încercând să se ridice în picioare.

— Dragă Generaloberst, te rog, stai jos. Eu ar trebui să mă las în genunchi în fața ta. Ai venit. Ați venit amândoi. Dragă Hanna, îi luă mâna și i-o sărută.

Ea îi observă brațul stâng tremurând, rezultatul tentativei perfide de asasinat din iulie trecut. Vocea lui era slabă, extenuată, chipul palid, ochii roșii, îndurerăți. Atâtă tristețe, se gândi ea.

— Führerul meu. Reitsch simți cum i se umplură ochii de lacrimi. Hitler se lăsă încet pe scaunul de lângă patul lui von Greim.

— Amândoi sunteți emblemele neamului ideal. Chiar și un soldat are dreptul de a nu asculta de un ordin atunci când este inutil și fără speranță. Dar voi, voi ați venit aici riscând totul. Nu ați ezitat în iubirea voastră pentru patrie și pentru bietul ei servitor, Adolf Hitler. Dacă aş avea o sută de legiuni alcătuite din Greim și Reitsch, ah! Am fi alungat hoardele slave. Dar poporul german s-a dovedit a fi slab, Herr Generaloberst, slab!

— Führerul meu, suntem mai onorați ca niciodată să fim cu tine. Dar hai să te ducem din Berlin. Dacă ai zura spre sud, de acolo poți comanda forțele noastre în siguranță din nou. În Berlin este prea riscant, bolșevicii sunt prea aproape. Trebuie să pleci. Poporul german are nevoie de tine în siguranță. Trebuie să plecăm în Bavaria, să continuăm războiul pentru civilizație.

— Generaloberst, sunt Führer doar atât timp cât pot conduce. Și nu îmi pot conduce trupele și poporul german în timp ce stau undeva izolat într-un vârf de munte. Trebuie să am autoritatea asupra

armatelor care mi se supun. Trebuie să fiu în miezul luptei. Mi s-ar părea de o mie de ori mai laș să mă sinucid pe Obersalzberg decât să stau și să cad aici cu un pistol în mâna. Lasă-mă să câștig o victorie aici, oricât ar fi de dificilă, oricât de dură, oricât de imposibilă ar putea părea în acest moment. Apoi dețin autoritatea, autoritatea de a confrunta forțele lente care ne țin înapoi. Apoi voi lucra cu generalii care și-au dovedit meritele. Generali ca tine. Și vom fi victorioși.

Se ridică, încet, dureros și ținu mâna lui von Greim într-o lui.

— Doar aici pot obține acea victorie. Chiar dacă este numai una morală, este cel puțin victoria de a câștiga timp. Doar printr-o atitudine eroică putem supraviețui acestor vremuri grele. Dacă noi câștigăm bătălia decisivă, îmi va fi dat dreptate. Și chiar dacă aş pierde...

— Nu! strigă Magdalena Goebbels.

— Și chiar dacă ar fi să pierd, atunci voi fi pierit decent, nu ca un refugiat lipsit de glorie, care stă în Berchtesgaden și dă ordine inutile de acolo. Dacă părăsim scena lumii în dizgrație, vom fi murit pentru nimic. Prefer să pun capăt luptei cu onoare decât să continui în rușine și dezonoare câteva luni sau ani. Nu sunt făcut să fug. Victoria mea va veni aici în Berlin, sau va veni moartea mea onorabilă.

Se lăsă din nou pe scaun, iar o privire gânditoare î se citi pe chipul palid. Von Greim îl studiează pe Hitler. Culoarea morbidă, transpirația curgând de pe el, mâna stângă tremurând neîncetat, acesta nu era omul pe care îl știa din 1920, când von Greim dusese un propagandist pe atunci necunoscut, de treizeci de ani, la Berlin ca să fie martor la Kapp Putsch. Nici bărbatul care îl fermecase din barurile din München până pe câmpurile din Nürnberg. Acum acel bărbat părea terminat. Dar Adolf Hitler se trezi brusc la viață, încă o dată se citea acea pasiune de neconfundat în vocea lui, un ecou al oratorului animat care îl transfigurase pe von Greim în München cu douăzeci și cinci de ani în urmă.

— Dar nu e totul pierdut! Situația din Berlin arată mai rău decât este de fapt. Armata lui Wenck este lângă Potsdam, e pe drum. Va fi